

Hou op met vergelijken van mannen en vrouwen

Laat de m/v discussie minder over mannen en meer over vrouwelijk potentieel gaan. Want vrouwen moeten hun eigen norm bepalen - en niet steeds doen wat anderen vinden dat zij moeten doen, meent Sarah Domogala.

Sarah Domogala is documentairemaker.

Vrouwen wringen zich in allerlei bochten om deel te nemen aan het moderne leven. Maar vrouwen hebben er genoeg van zichzelf uit te putten om aan de heersende norm te voldoen, die bovendien door mannen wordt bepaald. We moeten een eigen norm bepalen, waarin vrouwen beter tot hun recht komen in de samenleving en op de arbeidsmarkt.

Afgelopen jaar maakte ik een documentaire over het gedachtegoed achter de heersende modetrend, waarin vrouwen zich soberder gaan kleden. In die zoektocht stuitte ik onverwacht op het fenomeen 'de nieuwe vrouw'. Zij blijkt de voortrekker van het nieuwe feminisme.

De nieuwe vrouw laat zich het best omschrijven als een moderne vrouw met veel verschillende rollen. Ze is moeder, echtgenoot, ambitieus en wil zich persoonlijk ontwikkelen. Deze rollen, die ze tegelijkertijd op zich neemt, probeert ze met evenveel toewijding te vervullen. Ook bepaalt ze zelf hoe vaak ze bij haar kinderen wil zijn en wanneer ze haar telefoon uitzet. Ze rekent af met schoonheidsidealen en clichés over wat een goede moeder of ambitieuze ondernemer zou moeten zijn.

Ik ben niet de enige nieuwe vrouw. Bij nagenoeg alle vrouwen om me heen (hoog- en laag opgeleid, uit provincie en

Vrouwen aan de top, gelijke beloning, jonge moeders, de discussie gaat altijd over wat vrouwen moeten

Randstad, met fulltime - of parttime baan) zie ik eenzelfde mentaliteit. We zijn er niet in geïnteresseerd ons met mannen te vergelijken. Want juist waar het systeem vierkant is en wij rond zijn, zit de informatie. Het is mijn keuze om én moeder én ambitieus te willen zijn. Dus laat het ook mijn keuze zijn hoe ik die rollen invul in mijn leven.

Niet iedereen laat mij die keuze. Minister Jet Bussemaker hamerde afgelopen september in een omstreden nota op grotere economische zelfstandigheid van vrouwen. Maar die nota, waarin de minister eigenlijk stelde dat ik me schuldiger moet voelen tegenover de staat dan tegenover mijn kinderen, maakt de mal waarin vrouwen zich moeten voegen alleen maar kleiner. Waarom niet groter?

Voor mij is de huidige emancipatiediscussie vruchteloos. Zeker toen ik zelf moeder werd, had deze geen enkele betekenis in mijn leven. Want hoe combineer je ambities en gezin? Hoe ver ga je voor je werk, je relatie, je kinderen, je familie, je gezondheid?

Dat zijn uiterst complexe vragen - en het antwoord moet je nooit buiten jezelf zoeken.

Toch zie ik vrouwen niet anders doen

dan dat. Ze zoeken antwoorden in de ideaalbeelden die onze beeld- en mediacultuur zo overvloedig schetst. Omdat het geluk belooft. Omdat er te weinig voorbeelden van vrijgevochten vrouwen zijn.

We komen voort uit generaties vrouwen die keihard hebben gestreden voor gelijkheid. Maar het feit dat we gelijk zijn, betekent niet dat we hetzelfde zijn. Zolang we mannen en vrouwen met elkaar blijven vergelijken, komt onze emancipatie niet verder. We leven momenteel in een manencultuur, en dat betekent per definitie dat de vrouw een handicap heeft.

Vrouwen aan de top, gelijke beloning, jonge moeders; de discussie gaat altijd over wat vrouwen moeten om zich te kunnen meten met mannen. Het gaat niet over het vrouwelijk potentieel, niet over de werkelijke rol van vrouwen in de samenleving. Het is een discussie die wordt gevoerd tussen de vrouwen die wel bereid zijn om grote persoonlijke offers te brengen voor hun carrière en de vrouwen die die offers niet willen of kunnen brengen.

In plaats van ruimte te maken voor elkaars keuzes en vrouwelijke solidariteit te voelen, veroordelen we elkaar blijkbaar liever.

En het is niet de schuld van mannen dat het daar zo schuurt. Zolang we met onze ronde vormen proberen vierkant te worden, verzwakken we onszelf en houden we eigenhandig de manencultuur in stand. Onze ontkenning van onze ware kracht en natuur zal de vrouwencultuur nooit voeden of duidelijker omlijnen.

Lena Dunham, Angelina Jolie en Phoebe Philo zijn voorbeelden van nieuwe vrouwen. De mollige Dunham is in haar tv-serie *Girls* bloot te zien en ontvangt geen hoon. Opmerkelijk. Actrice Jolie vertelt openlijk over het preventief laten verwijderen van haar borsten vanwege een borstkanker. Het tast haar positie als schoonheidsicoon niet aan, maar maakt haar zelfs populairder. Phoebe Philo van modehuis Céline neemt op het hoogtepunt van haar carrière twee jaar vrij om „haar gezin op te zetten”. Het moederschap als prioriteit is ongehoord.

Deze vrouwen durven te breken met de heersende wetten, waarden en normen. Want die staan hun potentieel in de weg. En ze zijn daarbij niet bang voor het oordeel van mannen. Overigens hebben ze ook geen tijd om aan peinsnijd te lijden. Hun kracht en eerlijkheid wordt omarmd door vrouwen en geaccepteerd door mannen.

De wereld is klaar voor de nieuwe vrouw. Die hebben we ook keihard nodig. Werkelijk afrekenen met alle dwingende ideaalbeelden is de enige volgende en logische stap in onze emancipatie. En daar hebben we geen man voor nodig, niet één. We hebben enkel ons meest oorspronkelijke zelfvertrouwen nodig om onvoorwaardelijk te gaan geloven in onze eigen stem.